

Hoofdstuk 133

Lieve kleinkinderen,

Het is lang geleden dat ik examen voor de Mulo heb gedaan. Dat was eerst twee dagen lang schriftelijke examens en een paar maanden later één dag het mondelinge examen.

Eén van mijn slechtste vakken was Frans. Daar zou ik nooit een voldoende op halen....

Een paar weken voor dat mondeling examen zei een leraar tegen ons, dat wanneer wij het handig aanpakten, wij elk mondeling examen dat slechts een half uur duurde, konden sturen. Met andere woorden, met onze antwoorden zouden wij onze examinatoren een bepaalde richting op kunnen sturen.

Bijna aan het einde van die lange dag vol met mondelinge examens kwam ik als laatste bij het tafeltje 'Frans'.

Ik was moe, de examinatoren waren moe en ze lieten mij praten in mijn beste schoolfrans, dat bijzonder slecht was.

Op een gegeven moment vertelde ik: 'Quand je réussis, j'aurais un vélo avec moteur, de ma mère.' (Wanneer ik slaag krijg ik een brommer van mijn moeder.)

'Et ton père?' vroeg de examiner. (En je vader?)

'Mon père, il est mort.' (Mijn vader, hij is dood)

Van schrik hebben de beide examinatoren het mij heel erg gemakkelijk gemaakt, met als eindcijfer een 6 op Frans.

Hoofdstuk 133 - Voor het Sanhedrin - Handelingen 23 : 1 - 11

De volgende ochtend wist de commandant van de Antoniaburcht na een kort verhoor wat de aanleiding was geweest van al dat trammelant op het tempelplein. Zo te horen was Paulus onschuldig. Hij had geen onbesneden Grieken in de tempel gebracht.

Maar volgens de commandant was er meer aan de hand en dat wilde hij weten. En aan wie kon hij dat beter vragen dan aan het Sanhedrin, het hoogste rechtcollege van de Joden?

Paulus was een Jood met het Romeins burgerschap. Zonder bewijs mocht hij niet veroordeeld worden. Als hij Paulus nu eens voor het Sanhedrin bracht?

Als dat college Paulus veroordeelde, waarbij hij aanwezig was, dan had hij toch altijd nog altijd de eindbeslissing.

De hogepriester Ananias glimlachte bitter toen hij van de Romeinen het bevel kreeg om het Sanhedrin samen te roepen. Zo ver was het dus gekomen dat de

eerste de beste commandant van de Antoniaburch het hoogste rechtscollege in Israël kon verplichten om samen te komen en om hem advies te geven. Want meer was het niet. Zoveel had hij wel begrepen. Zij mochten Paulus een verhoor afnemen en een vonnis vellen, maar dan hing het van de commandant af of het uitgevoerd werd, ja of nee.

Een zitting van de Hoge Raad met een Romein in hun midden! Het was een schande voor het Sanhedrin. Maar weigeren kon hij niet....

Paulus was een Jood met het Romeins burgerschap.

Het was niet een vriendelijke hogepriester die de rechtszitting opende met een welkomstwoord aan een Romeinse commandant.

Daarna gaf hij direct het woord aan de commandant. Deze zei dat hij blij was dat het Sanhedrin hem wilde helpen om licht in deze duistere zaak te brengen. Voor hem als buitenstaander wat betreft godsdienstkwesties, wilde hij heel graag hun advies en daar zou hij ernstig rekening mee houden.

De rechters bogen hun hoofden bij wijze van dank. Niemand kon hun gedachten lezen.

Paulus werd binnengebracht en het verhoor kon beginnen. Tot ergernis van de Joodse rechters had Paulus geen handboeien om.

Direct na de eerste vragen voelde de apostel Paulus dat het de rechters niet om de waarheid ging. Ze wilden hem ter dood veroordelen en anders niets. Dit had niets met eerlijke rechtspraak te maken. Eigenlijk had hij ook niet anders verwacht, maar pijnlijk was het wel. Vooral ook omdat hij zelf eens raadsheer van dit Sanhedrin was geweest. Hij kende alle voorschriften en alle regels. Het viel hem zwaar dit onrecht te moeten dragen en rustig te antwoorden op de vragen die hem gesteld werden.

Op het laatst kon Paulus zich niet meer inhouden en luid sprak hij boven het geroezemoes van stemmen uit: *'Mannen, broers, ik weet zeker dat ik doe wat God wil. Ik ben mijn hele leven al gehoorzaam aan God!'*

De hogepriester wist niet wat hij hoorde. Dat was nu een Jood die zich beroepen had op het Romeinse recht. **Een verrader was hij!** Hoe durfde hij dit te zeggen tegen zijn rechters! Dat hij zich niet schaamde...

Kwaad zei de hogepriester tegen een bediende die naast Paulus stond: 'Sla hem op zijn mond, zodat hij weet dat hij zich stil moet houden!'

De klap in zijn gezicht kwam hard aan. Maar erger dan de pijn was het onrecht dat hem hier aangedaan werd. Dit waren nu de leiders van zijn volk en een heidense officier zat erbij en keek ernaar.

Paulus had niet gehoord wie dat bevel gegeven had, maar het moest één van de rechters zijn geweest.

Bitter viel Paulus uit: *'God zal jou slaan, jij witgekalkte muur! Jij zit daar om te beslissen of ik mij wel aan de wet gehouden heb. Maar intussen zeg jij dat ze me moeten slaan. Dat mag ook **niet** volgens dezelfde wet!'*

Het werd doodstil in de zaal. Zoiets was nog nooit eerder gebeurd. Dat een gevangene dit durfde te zeggen... Witgekalkte muur. Daarmee bedoelde hij een witgepleisterd graf. Van buiten leek het mooi, maar van binnen was het onrein en verrot.

Nadat hij een beetje bekomen was van de schrik zei één van de rechters: 'Hoe durf jij de hogepriester van God uit te schelden!'

Paulus voelde dat hij te ver was gegaan. Hij antwoordde: 'Ik wist niet, dat hij de hogepriester was. Dan had ik het niet gedaan. Er staat inderdaad in de heilige boeken geschreven: *Een leider van je volk mag je niet verwensen.*'

Het verhoor ging verder. Over die klap in het gezicht en over de vloekspreuk van Paulus aan het adres van de hogepriester werd niet meer gesproken. Zelfs geen woord meer over de kwestie van Grieken in Gods tempel. Het ging nu over de leer van Paulus, over hoe Paulus over de wetten van Mozes dacht en over de tempeldienst. De rechters van Israël spraken druk door elkaar heen, terwijl ze Paulus met vragen bestookten.

Er waren twee partijen, de Farizeeën en de Sadduceeën. Paulus kende hen en wist dat ze het totaal niet met elkaar eens waren. Handig maakte hij gebruik van hun meningsverschil.

‘Mannen, broers,’ riep Paulus luid, ‘ik ben een Farizeeër, net zoals mijn vader en mijn grootvader. En Farizeeërs geloven dat de doden zullen opstaan. Omdat ik dat dus ook geloof moet ik mezelf vandaag hier verdedigen.’

Paulus had niet verwacht dat hij, door dit te zeggen, deze beide partijen zo goed tegen elkaar uitspeelde.

Heftige ruzie tussen Sadduceeën en Farizeeën.

De Farizeeën vergaten hun haat tegen de apostel Paulus en de Sadduceeën gingen heftig te keer en eisten Paulus zijn dood.

Er ontstond in de rechtszaal een geschreeuw van jewelste en de Romeinse commandant wist niet meer wat hij van dit alles moest denken.

Een aantal Sadduceeërs gingen staan en liepen op Paulus af net alsof ze hem ter plekke wilden vermoorden. Maar een paar jonge stoere Farizeeërs gingen voor Paulus staan en beschermden hem.

Eén van hen zei met stemverheffing: ‘Wij denken dat Paulus niets verkeerd heeft gedaan! Misschien heeft wel een geest of een engel tegen hem gesproken! *Laten we toch alsjeblieft niet tegen God gaan vechten!*’

De Sadduceeën wilden deze woorden niet horen. Al luider schreeuwden ze. En al dichter naderden ze dreigend Paulus terwijl ze heftig met hun armen zwaaiden....

De commandant van de Antoniaburcht ging staan. Hij had het wel gezien. Dit geruzie van deze rechters was volkomen waanzin. Als dit nu rechtspraak was volgens de wetten van Mozes, dan mochten de goden hem wel beschermen. Het

was voor de gevangene Paulus niet eens meer veilig, daar tussen die ruziemakers. Hij wenkte een soldaat. Even later gingen de deuren van de rechtszaal open en een peloton soldaten kwam binnen.

‘Haal de gevangene bij de Joodse leiders vandaan en breng hem terug naar de kazerne,’ zei hij koel.

Hij keek hen na toen ze de rechtszaal verlieten. Joden, dacht hij verachtelijk. Aan het begin had hij hen toegesproken. Maar nu kon hij wel zonder woorden weggaan.

Verontwaardigd over zoveel onrecht liep hij de deur uit. Buiten op het plein hoorde hij nog al dat geruzie van de vrome mannen van het Sanhedrin.

Die nacht lag Paulus moe en moedeloos op zijn slaapmat op de harde vloer van zijn cel. Wanneer zouden ze hem weer vrijlaten? Hij had menselijkerwijs gesproken zijn leven aan de commandant te danken. Maar zou die het durven wagen om hem vrij te laten? Hoe lang zou hij hier gevangen blijven? Weken, maanden of nog langer? En hij wilde zo graag naar Rome om ook daar aan de mensen het evangelie van Jezus te vertellen. Maar hij was al een oude man. Hoe zou zijn toekomst eruit zien? Hij dacht terug aan wat er vandaag in de rechtszaal was gebeurd. Was het wel goed geweest dat hij de hogepriester vervloekt had? Eens had Jezus ook voor het Sanhedrin gestaan. Ook Hem hadden ze in het gezicht geslagen, maar Jezus had de hogepriester niet vervloekt....

En dan de discipel Stefanus. Toen was hij, Paulus ook één van de rechters geweest. Als er één persoon was die het Sanhedrin niet mocht vervloeken, dan was hij het wel, Paulus van Tarsus....

Ineens was het licht in zijn cel en zag hij de Here Jezus staan, vlak naast zich. O God, dacht Paulus, wat gebeurt er nu?

Daar hoorde hij de stem van Jezus: ‘Houd moed Paulus. Je hebt in Jeruzalem het goede nieuws over Mij verteld. Dat moet je ook gaan doen in Rome.’

Paulus in zijn gevangeniscel.

Toen het weer donker in zijn cel was geworden voelde Paulus zich erg blij. Nog lang lag hij na te denken over wat Jezus tegen hem gezegd had. God had hem zijn kwaad vergeven en wilde hem nog gebruiken. Paulus wist niet hoe en wanneer hij de blijde boodschap van Jezus in Rome zou gaan vertellen. Maar hij ging naar de hoofdstad van de hele wereld!

Misschien ging hij als een vrij man, samen met Lucas en de anderen. Maar misschien ook wel als een gevangene. Maar wat maakte dat uit?

'Als ik zwak ben, dan ben ik machtig', had hij een keer in één van zijn brieven geschreven. Nu was hij een zwakke oude man. Maar in Rome zou hij getuigen van Jezus.....

Met een blijde glimlach om zijn mond viel hij in slaap.